

N:o 84.

Af herr **C. Persson** i Stallerhult, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i förordningen den 12 juli 1878 angående ersättning till förrättningsman för utmätning i enskilda mål samt till stämmingsmän m. m.

Genom kongl. förordningen den 10 augusti 1877 hafva häradsrätt och rådstufvurätt fått sig ålagdt att förordna vissa män att, då de derom anlitas, delgifva stämningar och domstolars beslut, så ock verkställa delgifning, som i utsökningslagen förekommer. Inom de flesta kommuner läser numera finnas personer, som fått förordnande att utföra dessa uppdrag. Uti kongl. förordningen den 12 juli 1878 stadgas huru ersättning skall beräknas och utgå, icke allenast till dessa män för deras förrättningar, utan ock för vittne, som biträder utmättningsman vid de förrättningar, der han skall hafva vittnen med sig, sålunda, att förutom lösen för delgifningsbevis och vittnesersättning, skola utmättningsmän, förrättningsman och vittne hafva ersättning för skjuts efter en häst hvardera fram och åter från sitt hemvist till förrättningsstället.

Lagstiflarens mening vid utfärdandet af dessa förordningar torde utan tvifvel varit, dels att personer skulle finnas att tillgå å hvarje ort för ifrågavarande ändamål, dels ock att kostnaderna därför icke allenast skulle vara bestämda, utan ock hållas inom rimliga belopp.

Erfarenheten har dock visat, att utmättningsmän allt för ofta såsom vittnen medtagit personer från sitt hemvist och att sökande an-

lita de stämmingsmän, som äro dem närmast boende i stället för att anlita dem, som äro bosatta närmast förrättningsstället eller der den sökte har sitt hemvist. Detta sätt att gå till väga förorsakar den, som i sista hand får betala resekostnaderna, en hög utgift, hvilken skulle betydligt minskas, om reseersättningen beräknades från närmast intill förrättningsstället boende stämmingsmans eller fjerdingmans hemvist, dock med rätt för förrättningsman och sökande att anlita den eller dem han behagar.

Då här nämnes förrättningsman, är ej meningen att detta gäller utmättningsman för hans resor såsom *utmättningsman*, ty såsom sådan har han ett visst tjenstgöringsområde, utan afser förslaget att inom måttliga gränser hålla reseersättningen för vittne, som biträder vid utmätningar, och till stämmingsmän för deras förrättningar samt till dem, som åtaga sig uppdrag af enahanda beskaffenhet.

Denna fråga har såväl under år 1890 som 1892 varit föremål för Riksdagens behandling. Vid 1892 års lagtima riksdag har Andra Kammarens tillfälliga utskott n:o 1 i sitt utlåtande n:o 11 tillstyrkt förslaget, som då blef af kammaren godkänt. Första Kammarens tillfälliga utskott n:o 3, som behandlade samma ärende, har deremot i sitt utlåtande n:o 9 afstyrkt förslaget, hvilket afstyrkande af denna kammare bifölls. De skäl som åberopats för afslag utgöra hufvudsakligast, dels att, om en gäldenär i sista stund hos utmättningsmannen betalar sin skuld, tid ej finnes att gifva återbud till det kallade vittnet att *icke* inställa sig vid förrättningsstället, och ersättning måste då betalas af gäldenären, dels ock att tillräckliga garantier finnas i allmänna lagen för att kostnader af ifrågavarande slag icke böra kunna springa upp till oskäligt belopp.

Om så förekommer, att gäldenären kort tid före den för utmätning bestämda dagen betalar sin skuld, lär han nog med beredvillighet vilja tillstålla närboende tillkalladt vittne utmättningsmannens intyg om att utmätning blifvit instäld; och hvad beträffar att i lagen finnas garantier emot de höga kostnaderna, så lär svårligen med tillhjälp af densamma någon nedsättning kunna ske, derest reseräkningen upptager de rätta väglängderna, huru aflägsset boende de personer än äro, som derfor anlitas.

Med anledning häraf föreslås,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om sådan ändring af Kongl. Maj:ts förordning af den 12 juli 1878, angående ersättning till förrätt-

ningsman för utmätning i enskilda mål samt till stämningensmän m. m., att reseersättningen må endast utgå och beräknas från intill förrättningsstället närmast boende förrättningsmans eller fjerdingmans hemvist, äfven om annan mera aflägsset boende person användes för utförande af uppdraget eller såsom vittne.

Det utskott, till hvilket motionen remitteras, torde så redigera förslaget som lämpligt synes för att åsyftade saken må vinnas.

Stockholm den 26 januari 1894.

Carl Persson,
Stallerhult.
